

“L’Stanislavski no és gaire amic meu”

Diuen que està de moda. Sergi López (Vilanova i la Geltrú, 1965) acumula premis, reconeixement i respon a les modes amb bon treball. Acaba d’estrenar ‘Les femmes... ou les enfants d’abord’ (‘La corba de la felicitat’), una comèdia de Manuel Poirier sobre la crisi dels quaranta. Amb ell, triomfa la naturalitat darrere les càmeres. O a l’escenari. O a la vida.

Encara el continua semblant, a l’estat francès, un noi rude que parla de manera estranya?

—Allà els resulta molt exòtic, per exemple, que no sàpiga qui és la Nathalie Baye, una actriu que és famosa però que, és clar, a Vilanova i la Geltrú ningú no la coneix. I ells em miren com un noi que baixés de les muntanyes. Ha passat el temps i continuo sense conèixer ningú, sense ser gaire cinèfil. Però també m’adono que, no sé per què, a França m’han adoptat una mica. No ho acabo d’entendre. Parlo en francès, tinc accent –català– i, malgrat tot, em surten, cada cop més, papers que es diuen Michel Lefevre, per exemple. Suposo que m’he beneficiat d’un fet que es dona a França: la gent que té accent. Perquè allà és moltíssima. Accents de tota mena.

—Diguem que els ha seduït: rude, però encantador.

—He tingut molta sort. Al començament, quan només hi anava a fer les pel·lícules del Poirier, tenia més aquesta imatge de bon jan, que és potser més propera a mi. Potser. O els sembla que és més propera a mi. Però després m’han sortit coses com ara *Une liaison pornographique* (Una relació privada) o com *Harry*: una pel·lícula molt romàntica i una altra on feia d’assassí psicòpata. Ara em tenen considerat fins i tot com a polivalent. Però quan em van proposar *Harry*, hi havia gent que deia “no home no, el Sergi no pot ser un assassí, si és la mar de bon xaval, si se li veu...”

—I hi està d’acord?

—Mai. A més, per fer d’assassí has de posar-hi algú que sembli bona persona; és molt millor.

—Vostè, en canvi, sí que és el que sembla?

—Crec que sí. És la dir, ho intento. Això de la imatge pública és una mica estrany. De vegades, quan penses en les paraules “Sergi López”, per exemple: ara, a la gent, li sona d’alguna cosa, però aquest és també el nom que he tingut sempre; sóc jo. Es va creant una imatge pública de tu que no controles. I de bon començament vaig pensar: què faig? M’invento un personatge per fer veure que sóc d’una manera o d’una altra? No. Jo intento que el personatge públic s’assembli al més possible a mi, perquè, si no, em sentiria obligat a estar actuant, treballant, vint-i-quatre hores al dia.

—Cada vegada que estrena film, el cinema s’omple de senyores encantades de tenir en Sergi López a la pantalla...

—És curiós, això, eh? Perquè jo, amb les noies, en general... Sempre m’ha anat més o menys bé, he tingut com una gràcia, però mai no s’havien donat el tomb pel carrer dient això o allò altre. Mai no m’havien dit coses tan grosses. I des que faig cine... Trobo que hi ha part d’aquesta cosa màgica que fa que et projectis en les històries, en els actors i les actrius. Es genera una mena de fascinació que fa que de cop i volta la gent em trobi supergüapo i superatractiu i supersensual... Bé, espero que no sigui tothom, a qui li falti un bull...! Jo em conec des de fa trenta-sis anys i això ho noto des d’en fa tres.

—Però li agrada?

—Sí! És collonut! Bé, és agradable, sí. Provo de prendre-m’ho amb una certa distància, però suposo que tothom voldria ser estimat per tothom.

—En general, vostè cau bé.

—Tinc aquesta sensació. No sé si ho faig expressament o no; jo sóc com sóc. Després, és clar, també hi ha moments

DYP COMUNICACIÓN

"Jo tinc diferents culpables: el Poirier [a la fotografia amb López, en ple rodatge] ho és que faci cine, i el Toni Albà té la culpa que faci teatre."

que sóc imbècil. És evident que quan estic fent promoció intento ser agradable amb la gent, però en la meua vida normal, també. Com tothom, suposo.

—Vilanova-París-Londres?

—El lligam Vilanova-París ha estat molt important en la meua vida. Jo sempre he viscut a Vilanova; allà feia teatre amb el Toni Albà, amb el Cisco i no sé quanta gent, i quan vaig anar a París a estudiar era quasi la primera vegada que sortia del poble. I me'n vaig anar a una escola de teatre, a l'escola del mestre Jacques Lecoq, que és impressionant, a estudiar-hi dos anys.... No parlava ni un borrall de francès i va ser allò que se'n diu una gran experiència. A més, és clar, París va comportar fer la primera pel·lícula amb el Poirier, que va permetre que pogués fer la segona, que pogués fer la tercera, la quarta, la cinquena..., i que la cinquena fos *Western*, que anés a Canes i que em convertís en actor de cine d'un dia per l'altre.

—I ara ha arribat Londres.

—És curiós perquè he trobat una mica els meus orígens, perquè he fet una pel·lícula en anglès i no el parlo gens. El mateix que em va passar quan

vaig fer la primera pel·lícula amb el Poirier, que només portava un mes i mig allà i parlava fatal el francès.

—I torna a fer de dolent.

—I torno a fer de dolent, sí. Un dolent curiós, també, un dolent molt cínic que sempre va xiulant.

—Dolent, però atractiu?

—Aquest és molt repel·lent. Va pentinat amb els cabells enrere i és fastigós, però ell no creu que ho sigui. Pensa que és molt atractiu i molt d'això, i és un fill "de d'allò" i un manipulador. Una mala persona.

—Ara arribaran les produccions anglosaxones?

—No sé què passarà. S'ha de veure com funciona la pel·lícula. Però és possible que hi hagi gent que, quan la vegi, es pensi que jo parlo anglès. És clar que, si m'ho proposen, seria l'oportunitat d'aprendre'n. N'he après molt en dos mesos de rodatge: immersió lingüística total.

—I l'Stephen Frears, el director, ja sabia que vostè no parlava anglès?

—Em van dir: "L'Stephen Frears està rodant i et vol veure." I vaig respondre el que hi havia... "Però és igual, home: és l'Stephen Frears!" Bé,

si t'aprens el guió pots actuar fins i tot en romanès. Però les dates del rodatge coincidien exactament amb les d'un altre en què ja estava compromès, així que el vaig anar a veure més que res per conèixer-lo. Al cap de dues setmanes van caure les Torres Bessones, la pel·lícula que s'havia de fer es rodava a Nova York i es va anul·lar. Llavors li vaig trucar. Em va agafar de seguida, sense proves ni res. Es boig, és boig; el Frears és boig.

—Així, com sona?

—Ja ho pots posar, ja, que ho diu ell mateix. A més a més, a la pel·lícula no hi ha cap personatge anglès, tots són immigrants. Fa una pel·lícula amb actors estrangers: l'una parla amb accent francès i fa un personatge turc; jo que no sé anglès; un iugoslau que... Ja et dic que és boig.

—Ara està en plena promoció del film de Poirier i s'acumulen entrevistes i rodes de premsa. No és cansat, respondre mil vegades les mateixes preguntes?

—Pot ser cansat, però vaja, més cansat és anar a la mina. Jo m'ho prenc bé.

—En pocs dies ha fet Barcelona-Madrid-València-Barcelona-Venècia...

—[Riu.]

—I té dues criatures.

—Dues, sí.

—Li queda temps per fer de pare amb certa solvència?

—Sí, sí, sí. Els primers anys em venia tot de nou i estava molt atabalat. Però després m'adono que no marxo mai més de dues setmanes o tres. I si en són tres, llavors estic a casa quatre o cinc dies. No em queixo, perquè m'adono que els nens hi estan acostumats. Des que tenen consciència que em veuen amunt i avall. Però després, quan sóc a casa, puc estar tot el dia amb ells.

—Ja saben què volen ser quan siguin grans?

—La Juna, des que és petita, sempre diu que vol ser ballarina. O princesa. I, si pogués ser princesa ballarina, llavors ja seria massa. I ell no ho sé, em sembla que vol ser excavadora.

—D'algun manera Vilanova li continua sent el tocar de peus a terra.

—Jo sempre he viscut allà i mai no m'he plantejat seriosament viure en

cap altra banda. Em va bé, ho necessito. Jo sóc molt concret, molt de peus a terra. M'agrada ser allà: vas al bar i dius "Eeep, Jordi, què hi ha". I el Jordi et posa un cafè i no li has de dir com t'agrada, perquè ja et coneix.

—On li hauríem de buscar els orígens, al Sergi López?

—Al barri de Sant Joan de Vilanova i la Geltrú. Ara ja forma part del centre, gairebé, però en aquella època els carrers no tenien voreres, era un barri sobretot d'immigrants espanyols. Al barri de Sant Joan, sí, passejant pels carrers i pels solars i pels camps d'allà al costat, que ara ja no hi són: ara són molt lluny, els camps.

—I el Centre Catòlic?

—Círcul. Círcul Catòlic. La primera vegada que vaig pujar a un escenari va ser allà, fent *Els Pastorets*. I perquè abans hi havia anat el meu germà; jo no hauria gosat... Sóc molt tímid. Sóc tímid però extrovertit a la vegada; és una cosa una mica estranya.

—Però una combinació que se sol donar.

—Oi que sí? I quan dic que sóc tímid, no s'ho creuen. Però aleshores no gosava explicar-ho a ningú, que volia fer teatre. Sort que el meu germà va començar al Círcul, i em va dir que, a *Els Pastorets*, hi feia falta gent.

—I va fer de Lluquet i de Satanàs. Una mica com ara.

—Sí, és curiós. Bé, primer vaig fer de pecat capital: la ira. Era un paper molt curtet: "Jo sóc la ira, mon poder no té igual... —no sé què—. I després va venir Lluquet, el noi de la pel·lícula. Era una mica avorrit. És el protagonista, però...

—Però Satanàs és una altra cosa.

—Satanàs és molt millor, no hi ha color! Jo el faria ara, a *Els Pastorets* de Vilanova. És divertit: "Qui és que així destorba...?"

—Encara se'ls sap?

—Sí, sí, me'ls sé quasi tots, *Els Pastorets!* [Riu.]

—I si dic Toni Albà, què respon?

—Orellut! [Torna a riure.] Responc "Orellut! On vas amb aquest nas de plàstic?!" És que jo tinc diferents culpables: el Poirier ho és que faci cine, i el Toni és culpable que faci teatre. És

extremadament creatiu, és molt bon actor, té una capacitat d'improvisació increïble.

—Com el va conèixer?

—Amb un amic volíem fer un número de pallassos. Jo sabia que vivia prop de casa i que feia teatre. Era un noi que duia els cabells llargs, arrissats, molt hippy. I el vam anar a veure pensant "a veure si ens ajuda...". No havíem acabat la frase que ens va dir "demà, a les tres, a casa meua. I porteu xandall". Hi vam anar, és clar. Havíem tret els cotxes que tenia sa mare en un magatzem, va seure i: "Va, improviseu!". No en teníem ni idea. Ell ens proposava situacions, les dirigia... La segona situació, un assaig de teatre amb un actor molt ximple i un director desesperat, va funcionar de seguida. I va acabar sent una obra de teatre. Ens vam comprar una furgoneta, uns focus i ens vam fer actors.

—Porta molt de temps treballant en el món del teatre. I el descobrim ara, quan un dia li donen un premi. A Toni Albà, que hi duia més temps, de cop i volta el coneixem perquè surt a la televisió.

—M'és igual. Jo mai no he somniat ser cèlebre. Però passa una cosa, que és la televisió: ella fa que hi hagi moltíssima gent que no ha vist mai una pel·lícula meua i, en canvi, em coneix. Mira, fa un temps, portava uns quants anys fent teatre amb *Brams*. Un dia vaig intervenir en una broma de càmera oculta que li feien a la Nina, una ximpleria. A més a més, no ho havíem preparat gaire i va sortir... En fi, doncs, l'endemà, no només tot Vilanova ho havia vist a la televisió, sinó que em mirava d'una altra manera. Com si ho hagués aconseguit, com si hagués pujat d'estatus. Ja no ets un actor que fa pallassos: surts a la tele. I això quan, en canvi, l'espectacle de teatre sí que era de qualitat.

—Per això no fa televisió?

—Té molta repercussió en la popularitat directa, però no m'interessa. A més, ja faig la feina que m'agrada: treballa al cinema i de tant en tant puc fer teatre.

—Hi tornarà, al teatre?

—Sí, sí. Segur. M'ho passo molt bé. I amb el cinema. La televisió ho vol tot

"Per fer d'assassí has de posar-hi algú que sembli bona persona; és molt millor"

més ràpid, menys profund. Al cinema, en canvi, tens temps per assaborir-ho.

—Sembla prou feliç, vostè.

—Sí que ho semblo, sí. Fins no fa gaire encara tenia una mena de complex, com si algú em pogués dir que no sóc un actor de veritat, torturat pels personatges i no sé què. Però cada cop m'ho crec menys, això. L'Stanislavski no és gaire amic meu. En aquesta feina hi ha perills i l'actor s'ha de protegir a si mateix: actuar no és viure. Si he de fer d'Èdip i arriba l'escena que mor sa mare, he d'estar pensant en la meua, de mare? Com si ella realment...? Escolta, tu, vés-te'n a la merda! Jo actuaré i et faré creure que estic fotut i tot plegat. Però és que això ho diu l'obra. Punt. No cal patir i fer-ho tot tan difícil: si hi ha algú que ho fa igual de bé i, a més, fàcil, millor.

—És una qüestió de sentit comú, doncs?

—A veure, jo estic en una posició concreta: sóc conegut, treballo, em paguen bé, tinc molta feina... I sé que hi ha coses que no puc dir, perquè segons com la professió d'actors s'emprenya. Però tinc molts amics actors, i la gran majoria tenen sentit comú i saben què significa actuar. És actuar per a algú, no per a tu mateix. Això de la quarta paret... però què vol dir? És com si fessis una obra a casa teua. Fes-la, si vols! No et mira ningú i ja està, et serveix com a teràpia. Per què vols que hi hagi un públic si li està dient que hi ha una paret enmig? No. Nosaltres actuem per a la gent.

—Gens culpable per sentir-se bé?

—No, no passa res. És possible ser feliç, i penso que tothom té la seva oportunitat.

Núria Cadenas